

DE BOOMHUT

Juf Ingrid

Benjamin en Hazel zijn beste vrienden. Al sinds ze baby's waren, zijn ze onafscheidelijk. Dat komt door hun moeders, die moesten zo nodig alles samen delen toen ze tegelijk zwanger bleken. Daar zijn ze nooit meer mee gestopt! Elke maand spreken ze af om bij te kletsen. Benjamin en Hazel genieten enorm van deze middagen samen.

Benjamin kijkt de hele week uit naar het weekend. Dan komt Hazel weer! Het is namelijk nooit saai als Hazel er is. Laatst had ze een enorme, gele, glanzende ballon meegenomen. De ballon zweefde aan een touwtje achter Hazel aan. Hij was prachtig, maar de wind kreeg hem te pakken en blies hem zo de hoogste boom in. Benjamin was in de boom geklommen tot hij eindelijk de ballon te pakken had. Trots wikkeld hij het touwtje om zijn hand en riep: **'IK HEB HEM, HAZEL!'** Toen pas keek hij naar beneden. Tussen de takken en de bladeren door zag hij de grond. Wat was hij hoog! Hazel was niet groter dan een mier vanaf hierboven. Hij durfde niks meer. De brandweer moest hem boven uit de boom komen redden.

Vandaag wordt het ook niet saai, dat weet Benjamin zeker. Vanaf het moment dat Hazel zijn kamer binnenstapt, heeft ze die blik in haar ogen. Die blik heeft ze wel vaker. Alsof het allemaal niet snel genoeg kan gaan. Alsof ze een geweldig plan heeft. Benjamin herkent die blik uit duizenden: dit wordt een middag vol avontuur! Voordat Hazel en

Benjamin naar buiten mogen, kijkt de moeder van Hazel hen nog streng aan. 'Jullie mogen buiten spelen, maar denk erom: geen gevaarlijke avonturen dit keer!'

'Kom mee!' Hazel trekt Benjamin mee naar buiten, helemaal naar achter in de tuin. 'We gaan een boomhut bouwen!'

Benjamins ogen worden groot. 'Een boomhut? Wat een goed idee!'

Samen rennen ze naar het bos achter Benjamins huis. Het bos ligt aan een groot meer. Vanuit het bos kijk je tegen het riet, daar begint het water.

Al gauw vinden ze de perfecte boom. Hij heeft een laaghangende brede tak waar ze bovenop kunnen staan. De boom ernaast heeft een

paar dunnere takken, daar kunnen ze de planken op

laten steunen. Ze verzamelen grote en stevige

takken in het bos, ze halen planken, een hamer en

spijkers uit de schuur en gaan aan de slag.

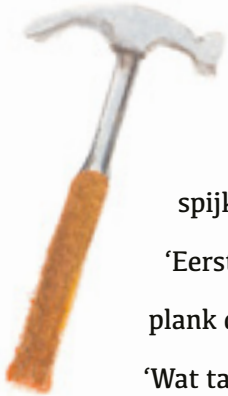
'Eerst een stevige vloer,' bedenkt Hazel. Samen leggen ze een lange plank dwars op de brede tak, dat moet de basis vormen.

'Wat takken en planken eromheen zorgen voor de stevigheid,' zegt Benjamin.

Ze sjouwen en timmeren de hele middag.

'Zo, de vloer is af,' zegt Benjamin trots. Samen staan ze te kijken naar hun boomhut.

'Nu moeten we hem controleren,' zegt Hazel. 'Als de vloer van de boomhut niet stevig genoeg is, dan kan de hele boomhut in elkaar storten. Jij mag hem testen, Benjamin. Dan kijk ik van beneden of het stevig is,' zegt ze met een lach.

‘Nee, lekker dan,’ lacht Benjamin. ‘Hazel heeft weer iets gevaarlijks bedacht en wie mag het uitproberen?’ Maar hij laat zich niet kennen. Hij zal Hazel wel even laten zien hoe stevig de vloer is! Stapje voor stapje

schuifelt hij over de vloer. Die lijkt zo stevig als beton.

Hij krijgt er langzaam steeds meer lol in en begint rond te stampen op de vloer. Hij heeft niet in de gaten dat hij

steeds dichterbij de rand van de boomhut komt.

En door zijn gestamp trilt die ene spijker die ze niet goed in de plank hebben geslagen steeds een beetje verder los...

PAS OP! schreeuwt Hazel. Maar het is al te laat. De plank kraakt onder Benjamins voeten. Hij wankelt, zwaait met zijn armen door de lucht en helt met plank en al gevaarlijk achterover. Hazel is te ver weg, hij kan zich nergens aan vastgrijpen... Hij valt achterover! Het lijkt allemaal in slow motion te gaan. Hij ziet Hazel verdwijnen, voelt de wind door zijn haar en schampt zijn elleboog langs een tak. **PLONS!** Overall is water. Hoestend en proestend komt Benjamin boven. Hazel is snel de boom in geklommen en staat keihard te lachen in de boomhut boven hem. Wat een geluk dat ze de boomhut recht boven het meer hebben gebouwd! Kletsnat en slap van het lachen kruipt Benjamin op de waterkant. Wat zal mama zeggen?

‘Het is ook nooit saai met Hazel erbij,’ lacht hij.

DE VERHALENKOFFER

Juf Josje

‘Zo jongens en meiden,’ zegt de directeur. ‘Dit is juf Annabel.’ Alle kinderen kijken naar de kleine, magere juf met piekhaar. Ze sleept een enorme, oude koffer achter zich aan. ‘Jullie juf kan voorlopig niet komen werken, dus juf Annabel is nu jullie juf.’

Fijn, denkt Veerle. De afgelopen weken was het nogal een puin hoop in de klas, want ze hadden iedere dag een andere invaller.

‘Gaat het lukken zo, juf Annabel?’ vraagt de directeur. ‘Het lesprogramma ligt op uw bureau. De leerlingen lopen erg achter, dus het is belangrijk dat u ze hard laat werken.’

‘O, oké. En hoe laat lees ik ze voor? Zijn ze al in een boek bezig?’ vraagt juf Annabel.

‘VOORLEZEN? VOORLEZEN?’ zegt de directeur. ‘Juf Annabel, dit is geen kleuterklas. De kinderen lezen zelf!’

‘Maar voorlezen is zo leuk en het is heel belangrijk om...’ Nog voordat juf Annabel is uitgesproken, wordt ze alweer onderbroken door de directeur.

‘Juf Annabel, daar ligt het lesprogramma, goededag.’ Met grote passen loopt de directeur het lokaal uit.

Juf Annabel kijkt hem verbaasd na.

‘Nou, we moeten blijkbaar rekenen. Schriften op tafel graag!’

De ochtend vliegt voorbij en de kinderen werken erg hard. Veerle vindt het fijn om na zo'n lange tijd weer gewoon les te krijgen.

Dan klinkt de stem van juf Annabel weer door de klas. 'Zo, nu is het eindelijk tijd voor een verhaal. Hoe vaak las juf Klara jullie voor?'

'Helemaal niet, juf, dat doen ze alleen in de kleuterklas,' zegt Veerle.

'Maar toch wel af en toe een klein verhaaltje?'

'Nee hoor, echt niet,' roept Sam vanachter in het lokaal.

'En met de Kinderboekenweek dan?' Juf

Annabel begint steeds bozer te praten.

De kinderen schudden hun hoofd.

'Maar... maar dat is verschrikkelijk!'

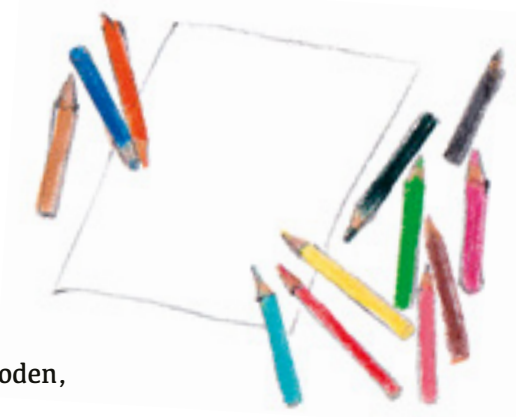
roept de juf. 'Leg allemaal vlug je schrift weg. Waar liggen de tekenblaadjes?'

Een paar minuten later zijn alle kleurpotloden,

stiften en blaadjes uitgedeeld. 'Jullie krijgen een half uur de tijd voor een tekening. De opdracht voor de tekening is: *Als ik een verhaal zou schrijven, dan zou dit erin voorkomen.*'

Al snel wordt het een drukte van jewelste in de klas.

'Ssst. Niet zo hard,' zegt juf Annabel.

Ze loopt rond en kijkt naar de kinderen.

Ondertussen leert ze alle namen en maakt ze met iedereen een praatje. 'Sam, tekenen jullie vaak?'

'Nee juf, bijna nooit. Maar bij de invaljuf Ruben, eh invalmeester bedoel ik, mochten we een monster tekenen. Dat was

leuk, maar toen de directeur binnenkwam moesten we direct stoppen. We zijn te oud voor fantasiedieren, zei hij.'

'Zijn jullie tekeningen klaar?' vraagt de juf even later.

'Jullie mogen om de beurt naar voren komen en kort vertellen wat er op je tekening staat, daarna stop je de tekening in de koffer. Wie wil er eerst?'

'Mag ik eerst?' Sam rent al naar voren. 'Ik heb mijn

HOND RAMBO GETEKEND MET EEN ZONNEBRIL.'

'Goed gedaan, Sam, doe de tekening maar in de koffer.'

Sam doet de tekening in de koffer en hij wil al naar zijn plaats lopen als hij iets hoort. Het lijkt wel alsof de koffer een klein boertje laat.

'Ik heb een paarse eenhoorn met glitters getekend.' Ook Monica

doet haar tekening in de koffer.

Veerle laat haar chocoladefontein met snoeppapierbootjes zien en nog een paar andere kinderen lopen naar voren om hun tekening in de koffer te doen.

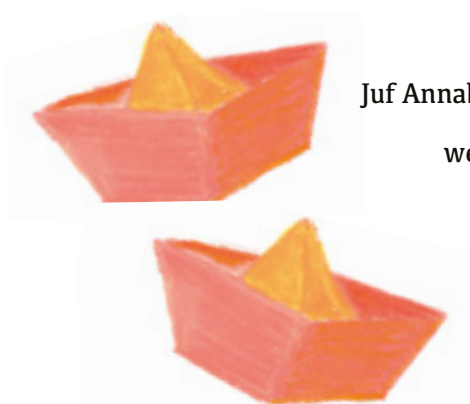
Als alle kinderen geweest zijn, wordt

het weer helemaal stil in de klas. Alle kinderen kijken naar de koffer.

Beweegt de koffer nou? En ja hoor. Hij beweegt echt! Hij gaat schudden en dan... horen ze een heel harde boer.

De kinderen lachen. Hoe heeft de juf dat nou gedaan?

Dan drukt de juf haar oor tegen de koffer. De kinderen worden stil.

Juf Annabel begint te vertellen over een prachtige wereld met een echte chocoladefontein met snoeppapierbootjes en over een lieve hond Rambo die daar iedere ochtend in gaat zwemmen. De klas luistert ademloos. En als het verhaal afgelopen is, klappen ze allemaal.

De juf kijkt de klas rond en denkt na. 'Kunnen jullie een geheim bewaren? Kan ik jullie écht vertrouwen?'

Weer worden alle kinderen doodstil. Allemaal knikken ze.

'Dit is een magische verhalenkoffer. Ik heb hem van mijn moeder gekregen en zij weer van haar moeder en die weer van haar moeder. Ik heb jullie tekeningen in de verhalenkoffer gestopt, en nu zijn jullie tekeningen samen een mooi verhaal geworden. Wie durft er in het verhaal te kruipen?' De juf kijkt de kinderen aan.

'Dat kan niet!' roept Sam meteen.

'Weet je wat, ik spring in het verhaal en als je durft, dan kom je ook. Goed? Beloven jullie het geheim te houden?' Zonder op een antwoord te wachten doet de juf de koffer open en ze kruipt erin. En weg is ze.

De kinderen kijken elkaar verbaasd aan.

'Ik ga ook,' zegt Veerle en ze klimt in de grote koffer.

Het voelt alsof ze van een glijbaan glijdt. En dan: **PLOF!** Gelukkig is ze op iets zachts geland. Ze doet haar ogen open en kijkt om zich heen. Wauw, waar is ze terechtgekomen? Ze ziet knalgroen gras met knalroze bloemen. Ze is midden in een roze bloembed met glittervlinders geland.

En daar ziet ze een fontein, haar chocoldefontein in het echt. Ze rent ernaartoe, gaat op haar knieën zitten en stopt haar handen in het bruine 'water'. Voorzichtig proeft ze: melkchocolade.

Haar lievelingschocolade! Achter zich hoort ze

bewonderende kreten van haar klasgenoten, maar Veerle is te druk bezig met de chocoldefontein om te kijken.

Als ze hoefgetrappel hoort, kijkt ze wel op. Juf Annabel komt aangereden op een paarse glittereenhoorn. **WAUW!**

Sam rent achter een hond met een zonnebril aan, ze doen tikkertje. Al snel doen er nog meer kinderen mee.

Veerle ziet een prachtige glijbaan. Hij is zo groot dat ze met zes kinderen tegelijk naar beneden kunnen. 'Whieww,' roept Veerle en ze glijdt keihard naar beneden... recht in een grote berg poep.

'Gadver, gadver, wie heeft er een glijbaan met een berg poep getekend?' Veerle is ontzettend boos en in haar ooghoek ziet ze Bart en Mo heel hard lachen. Zo hard dat ze omvallen.

Gelukkig komt juf Annabel aanrennen. 'Hier Veerle, teken maar vlug een douche op dit blad en een enorme föhn, dan kun je meteen douchen en drogen.' Veerle pakt snel een potlood en al tijdens het tekenen verschijnen de douche en de föhn. Even later kan ze er toch om lachen.

Dan klapt de juf in haar handen. 'Kom kinderen, we moeten terug voordat de directeur ons mist.'

Een paar minuten later zit iedereen weer in het lokaal. Alles ziet er normaal uit, behalve de chocoladevlekken in de mondhoeken van Veerle. 'Dat was fantastisch, juf!' roept ze.

'Dat vond ik ook,' zegt juf Annabel. 'Morgen mogen jullie weer!' Ze rennen even later juichend naar buiten.

Als de kinderen naar huis zijn, zit juf Annabel tevreden aan haar bureau te werken. Ze kijkt de taalbladen na en dan ziet ze de mooie monstertekeningen die de kinderen van de vorige invaller mochten maken. Het zijn prachtige monsters: ze zijn lekker eng! Sommige monsters hebben wel zes koppen met veel scherpe tanden. Ze legt de tekeningen op de hoek van haar bureau, zodat ze

morgen niet vergeet te vertellen hoe mooi ze zijn. Als ze even later vrolijk naar buiten huppelt, groet ze de schoonmaker die net haar lokaal binnengaat.

De juf is al thuis als de schoonmaker ijverig haar lokaal poetst. Harold de schoonmaker zingt altijd als hij schoonmaakt. Hij vindt de nieuwe juf leuk en hij doet extra zijn best. Alle tafels poetst hij en het bureau van de juf ruimt hij op. Wat een prachtige monstertekeningen, denkt hij. Ik zal ze alvast in haar koffer doen, dan ziet het bureau er weer netjes uit. Voorzichtig doet hij alle monstertekeningen in de koffer van de juf, daarna gaat hij zingend het lokaal uit. Zodra de deur dichtvalt, klinkt er vanonder het bureau een heel harde boer. En als je héél goed luistert, hoor je **ZACHTJES GEGROM** uit de koffer komen...

DOPE RWTEN

Juf Sanne

‘Wat een mooie nieuwe bril, Zara!’ zegt oma terwijl ze de drempel over stapt. ‘Die staat je goed, hoor. Zo kan ik je ogen veel beter zien.’

Zara kijkt haar oma glunderend aan. ‘U kent het sprookje toch wel, oma Co?’ Zara pakt de rode sjaal van de kapstok, slaat hem om oma’s hoofd en fluistert: ‘U bent Roodkapje.’ Zara zet een bromstem op: ‘Zo kan ik je veel beter zien, Roodkapje.’

Oma hangt haar jas op en grijnst naar Zara. Met een zoete stem zegt ze: ‘Maar oma, wat heeft u grote oren!’

Zara grinnikt. Gekke oma Co. Die houdt wel van een spelletje. ‘Dan kan ik je beter horen, **MIJN LIEFSTE ROODKAPJE!**’ giechelt Zara.

Oma Co fronst en zegt: ‘Maar oma, wat heb je grote tanden.’

Zara maakt klauwen van haar handen en roept: ‘Dan kan ik je beter op...’ ‘ETEN!’ roept papa vanuit de keuken.

‘Ik bof, Zara,’ zegt oma. ‘Nu hoeft je me toch niet met huid en haar te verslinden. Je wordt al gevoed. Wat eten we?’

‘Doperwtten uit de tuin, zelf gedopt met papa!’

Papa steekt zijn hoofd om de hoek van de deur.

‘Ha, oma Co! Goeie timing,’ zegt hij. ‘We kunnen direct aan tafel. Zara, roep jij Raff even? O, en vraag of hij een klapstoel meebrengt.’

Zara roept naar boven en even later horen ze gestommel op de trap.

Raff komt de kamer binnen en draagt de klapstoel naar de eettafel.

‘Raff, jongen! Wat word je toch groot,’ zegt oma.

‘Hé, oma!’ zegt Raff. ‘Ik had u nog niet gezien!’

‘Niet gezien?’ roept oma. Ze gooit haar armen in de lucht en doet alsof ze beledigd is. ‘Moet jij soms ook zo’n mooie bril, net als Zara?’

Raff kijkt plagerig naar zijn zusje. ‘Dat heb ik niet nodig, oma. Ik bots niet tegen deuren op. Ik kijk tenminste goed uit mijn doppen.’

Zara steekt haar tong uit naar haar grote broer.

‘Haha, heel grappig, Raff. Dat is maar één keer gebeurd, hoor.’

‘Weet je, Zara,’ zegt Raff, ‘misschien had je meer wortels moeten eten.

Onderzoekers zeggen namelijk dat wortels goed zijn voor je ogen. Dat heb ik een keer op internet gelezen. Dan had je helemaal geen bril nodig.’

‘Wat een onzin, Raff,’ zegt oma. ‘Dat zijn toch allemaal fabeltjes. Je moet niet alles geloven wat je leest op de computer.’

‘Nou, ik weet het niet hoor, oma Co. Heeft u ooit een konijn met een bril gezien?’ giert Raff.

Papa en mama komen uit de keuken en zetten de borden op tafel.

‘Aan tafel,’ zegt mama. ‘Papa heeft heerlijk gekookt!’

Raff en Zara rennen naar de tafel. Raff glipt als eerste op een stoel.

‘Jammer, Zara. Dit keer zit jij op de klapstoel.’

Beteuterd gaat Zara zitten. Als oma Co komt eten, vechten zij en Raff altijd over wie er op de klapstoel moet zitten. Oma is de gast, dus die mag op een gewone stoel. Zo hoort dat nou eenmaal, vinden haar ouders. 'Er gaat niets boven eigen verbouwde groente uit de tuin!' zegt papa. 'Zara en ik hebben de doperwten zelf gedopt vanmiddag. Eet smakelijk, allemaal!'

Het is een tijdje stil aan tafel. Iedereen smult van het eten. Raff is als eerste klaar en pikt stiekem een erwtje van oma's nog volle bord. Zara heeft haar bord al zo goed als leeg, op een paar doperwten na. Ze wiebelt ongeduldig op haar stoel. Haar moeder waarschuwt voor een tweede keer:

'**PAS OP** met die stoel, Zara. Straks klapt-ie nog in!'

Oma kijkt naar Raff en zegt: 'Nog even over jouw wortelonderzoek, Raff. Wist je dat onderzoekers ook zeggen dat mensen mét bril slimmer zijn dan mensen zonder bril?'

Oma geeft Zara een knipoog. Zara leunt nog eens naar achteren met haar stoel en kijkt tevreden naar haar broer.

'Hoor je dat, Raff? Slimmer, dus.'

Raff doet zijn mond open om een weerwoord te geven, maar daar krijgt hij de kans niet meer voor.

KLAP!

De klapstoel van Zara klapt in, precies zoals mama had voorspeld. Zara belandt met haar kin op de rand van haar bord. Het bord komt omhoog, recht in haar gezicht. Intussen houdt Zara zich uit alle

macht vast aan de rand van de tafel om niet achterover te vallen. Dan kwakt het bord terug op tafel.

Papa, mama, oma en Raff gieren van het lachen. Achter de brillenglazen van Zara zitten een stuk of twaalf doperwtten.

Raff roept, nog hikkend van het lachen:

‘U heeft helemaal gelijk, oma Co! Je moet niet alles geloven wat je op het internet leest!’

Langzaam komt Zara overeind. Ze veegt de restjes eten van haar kleren, maar ze laat de doperwtten achter haar bril zitten. Ze kijkt naar Raff, zonder met haar ogen te knippen. ‘Zie je wel dat mensen met een bril slimmer zijn? Ik heb net de perfecte doperwttenvanger uitgevonden.’